

Sygn. akt IV U 760/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2017r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	st. sekr. sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2017 r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania U. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 25 lipca 2016 r. Nr (...)

w sprawie U. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty socjalnej

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala prawo U. M. do renty socjalnej od 1 lipca 2016 r. do 30 czerwca 2017 r.

Sygn. akt IV U 760/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 25 lipca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., na podstawie art. 4 ustawy z 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej odmówił U. M. prawa do renty socjalnej wskazując, że u ubezpieczonej nie stwierdzono całkowitej niezdolności do pracy.

Od wymienionej decyzji U. M. złożyła odwołanie, wnosząc o jej zmianę i przyznanie jej prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu podniosła, że wbrew ustaleniom organu rentowego spełnia wszystkie przesłanki do przyznania renty socjalnej (odwołanie k.1-3 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Zaznaczył, że U. M. była uprawniona do renty socjalnej do dnia 30 czerwca 2016 r. Komisja Lekarska ZUS, orzeczeniem z dnia 15 lipca 2016 r. stwierdziła, że wnioskodawczyni nie jest całkowicie niezdolna do pracy. W związku z powyższym organ wydał decyzję, w której odmówił ubezpieczonej prawa do renty socjalnej. Organ rentowy podkreślił, że odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych okoliczności, uzasadniających zmianę decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.4-5 akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Do dnia 30 czerwca 2016 r. ubezpieczona U. M. była uprawniona do renty socjalnej (decyzja z 25 czerwca 2015 r. o przyznaniu renty socjalnej na okres do 30 czerwca 2016 r. k.86 akt rentowych). W dniu 3 czerwca 2016 r. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wpłynął wniosek ubezpieczonej o przyznanie renty socjalnej na dalszy okres (wniosek k.89-90 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczoną na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 30 czerwca 2016 r. ustalił, że ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika z 30 czerwca 2016 r. k.91 akt rentowych).

Na skutek sprzeciwu ubezpieczonej od powyższego orzeczenia lekarza orzecznika, U. M. została skierowana na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 15 lipca 2016 r. stwierdziła, że ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy (sprzeciw ubezpieczonej od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS k.56-57 akt rentowych – tom dokumentacji medycznej i orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 15 lipca 2016 r. k.93 akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 25 lipca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej prawa do renty socjalnej (decyzja z 25 lipca 2016 r. k.94 akt rentowych).

Ubezpieczona ma 35 lat. Posiada wykształcenie średnie ogólnokształcące. W dzieciństwie miała problemy z pamięcią oraz zaburzenia koncentracji uwagi. Nie posiada wyuczonego zawodu. Nigdy nie pracowała zarobkowo. Od 16 lat pozostaje w związku małżeńskim, z którego posiada dzieci. W ciągu dnia jest prawidłowo aktywna. Samodzielnie się ubiera, dba o swoją higienę, przygotowuje sobie posiłki. Poza tym wykonuje pozostałe obowiązki domowe. Bez obaw i lęków wychodzi z domu po zakupy, w celu odprowadzenia dzieci do szkoły. W 2013 r. podjęła nieudaną próbę samobójczą przez zatrucie lekami. Aktualnie leczy się psychiatrycznie w warunkach ambulatoryjnych. Intelktualnie funkcjonuje w granicach normy, ale ujawnia cechy organicznego uszkodzenia CUN oraz cechy nieprawidłowej osobowości. Dysfunkcje te wskazują na organiczne zaburzenia osobowości i zachowania, które przejawiają się deficytami w zakresie funkcjonowania emocjonalno – popędowego i wymagają psychiatrycznego leczenia ambulatoryjnego, jednak nie determinują całkowitej niezdolności do pracy z powodów psychiatrycznych. U. M. od dzieciństwa (od 10 roku życia) cierpi na padaczkę o nieustalonej etiologii, która ostatecznie została zdiagnozowana w 2007 r. (gdy ubezpieczona miała 13 lat). Obecnie jest leczona z powodu padaczki lekoopornej. Mimo stosowanej politerapii (podawania dwóch leków) w dalszym ciągu występują u niej niekontrolowane napady padaczkowe częściowe złożone oraz wtórnie uogólnione toniczno – kloniczne. Niedostateczna skuteczność leczenia przeciw padaczkowego uzasadnia uznanie w dalszym ciągu całkowitej niezdolności do pracy ubezpieczonej. Jednocześnie uszkodzenia narządu ruchu - kończyn górnych i dolnych, w tym przebyte skręcenia stawów skokowych i nadgarstka (będące skutkiem ataków padaczki) oraz niskostopniowe boczne wygięcie kręgosłupa piersiowo – lędźwiowego, nie sprowadzają całkowitej niezdolności do pracy. Całkowita niezdolność ubezpieczonej do pracy istnieje nadal, tj. od 1 lipca 2016 r., a przewidywany okres jej trwania to 30 czerwca 2017 r. (opinia biegłych psychiatry, ortopedy i neurologa k. 18-19 akt sprawy; opinia uzupełniająca k.34 akt sprawy).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej U. M. okazało się uzasadnione.

Zgodnie z art. 4 ust.1 ustawy z 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (t.j. Dz. U. z 2013 poz. 982 ze zm.), renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało: przed ukończeniem 18. roku życia lub w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25. roku życia albo w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. Stosownie do treści art. 5 cytowanej ustawy, ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje się na zasadach i w trybie określonych w ustawie z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 887), przy czym zgodnie z art. 12 ust. 2 ustawy emerytalnej, całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonej od decyzji organu rentowego odmawiającej jej prawa do renty socjalnej wymagało ustalenia czy ubezpieczona jest nadal osobą całkowicie niezdolną do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało w jednym z w/w okresów. W tym celu Sąd zasięgnął opinii biegłych z zakresu neurologii, ortopedii i psychiatrii. Ze złożonej przez biegłych opinii wynika, że od 10 roku życia (tj. od roku 1991) ubezpieczona cierpi na padaczkę. Choroba ta w istotny sposób zaburzyła codzienne funkcjonowanie ubezpieczonej. U. M. aktualnie jest leczona z powodu padaczki lekoopornej z napadami częściowymi złożonymi oraz wtórnie uogólnionymi do toniczno – klonicznych i stosuje dwa leki przeciw padaczkowe (levetiracetam oraz lamotryginę). Mimo tego leczenia, to jest przyjmowania leków w dawkach maksymalnych (levetiracetam), bądź przekraczających zalecenia standardowego leczenia (lamotrygina), w dalszym ciągu występują u niej napady padaczkowe, co potwierdza lekooporność napadów. Taki stan, to jest rozpoznanie padaczki lekoopornej – w ocenie biegłych – powoduje, że ubezpieczona jest nadal całkowicie niezdolna do pracy, a przewidywany okres trwania tej niezdolności to 30 czerwca 2017 r.

Analizując opinię biegłych Sąd doszedł do przekonania, że ocena biegłych co do całkowitej niezdolności do pracy ubezpieczonej jest trafna. Biegli są specjalistami z zakresu schorzeń na które cierpi ubezpieczona, a sporządzenie opinii poprzedzone zostało zapoznaniem się biegłych ze zgromadzoną dokumentacją medyczną oraz badaniem U. M.. Co istotne, biegli odnieśli się do wszystkich dolegliwości ubezpieczonej wyrażając stanowisko, iż brak jest podstaw do ustalenia niezdolności do pracy zarówno ze względu na schorzenia narządu ruchu, jak też ze względu na zdiagnozowanie u ubezpieczonej organicznych zaburzeń osobowości i zachowania. Biegli zatem kompleksowo odnieśli się do stanu zdrowia i chorób ubezpieczonej wskazując wprost, które urazy i schorzenia nie mogą mieć wpływu na jej niezdolność do pracy, a które taki wpływ mają. Ponadto opinie są rzeczowe i należyte uzasadnione. Jedynie na marginesie wskazać należy, iż U. M. uprzednio przez wiele lat była uprawniona do renty socjalnej w związku z ustaleniem, że całkowita niezdolność do pracy pozostaje w związku z naruszeniem sprawności organizmu powstałym przed ukończeniem przez nią 18 roku życia. W tej sytuacji powoływanie się przez organ rentowy na niezrealizowanie tej przesłanki (tj. powstanie całkowitej niezdolności do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu powstałe w jednym z okresów wymienionych w art. 4 ustawy o rencie socjalnej) jest niczym nieuzasadnione i nie może zostać uwzględnione.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.